

Załącznik nr 2

Dr Damian Kazimierz Gil
Katedra Prawa Karnego i Postępowania Karnego
Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II
Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Społeczeństwie
w Stalowej Woli

Autoreferat

Działając w oparciu o treść art. 18a ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 ze zm.) przedstawiam autoreferat obejmujący informacje dotyczące prezentowanej rozprawy habilitacyjnej i przebiegu mojej dotychczasowej kariery naukowej.

1. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej

Studia prawnicze (stacjonarne jednolite magisterskie) na Wydziale Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji KUL ukończyłem w roku 2008. Pracę magisterską nt. *„Zniesławienie w polskim prawie karnym”* napisałem pod kierunkiem dr hab. Krzysztofa Wiaka. Dyplom potwierdzający uzyskanie tytułu zawodowego magistra prawa z dnia 27 lutego 2008 r. (Nr dyplomu 64 993). Bezpośrednio po ukończeniu studiów, rozpocząłem studia doktoranckie (stacjonarne) na Wydziale Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji KUL w Lublinie (świadcstwo ukończenia studiów doktoranckich z dnia 30 listopada 2010 r.). W 2010 r. obroniłem pracę doktorską nt. *„Postępowanie w sprawach z oskarżenia prywatnego w polskim procesie karnym”*, promotor – prof. zw. dr hab. Edward Skrętowicz, recenzenci: dr hab. Hanna Paluszkiewicz (Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu) i prof. dr hab. Jerzy Migdał (KUL). Uchwałą Rady Wydziału Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji KUL z dnia 16 listopada 2010 r. uzyskałem stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie prawa. W 2012 roku ukończyłem na Wydziale Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji KUL kurs doszkalcący w zakresie mediacji w sprawach karnych i z nieletnim sprawcą czynu karalnego (świadcstwo nr 1299 z dnia 10 lutego 2012 r.). Na tej podstawie uzyskałem certyfikat mediatora ds. karnych (NR 005/MK/Lublin/2011/2012) wydanym przez Polskie Centrum Mediacji.

2. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych

Od 1 października 2008 r. doktorant w Katedrze Prawa Karnego i Postępowania Karnego na Wydziale Zamiejscowym Prawa i Nauk o Gospodarce KUL w Stalowej Woli, kierowanej przez prof. zw. dr hab. Edwarda Skrętowicza. Od 1 października 2008 r. do 30 września 2010 r. prowadziłem ćwiczenia z prawa karnego i postępowania karnego w ramach stypendium doktoranckiego i umowy o dzieło na Wydziale Zamiejscowym Prawa i Nauk o Gospodarce KUL w Stalowej Woli. Od 1 października 2010 r. – 14 lutego 2011 r. asystent w Katedrze Prawa Karnego i Postępowania Karnego na Wydziale Zamiejscowym Prawa i Nauk o Gospodarce KUL w Stalowej Woli. W dniu 15 lutego 2011 r. awansowany przez Rektora KUL na stanowisko adiunkta. Aktualnie jestem zatrudniony na stanowisku adiunkta w Katedrze Prawa Karnego i Postępowania Karnego na Wydziale Zamiejscowym Prawa i Nauk o Społeczeństwie KUL w Stalowej Woli. Ponadto od 1 października 2011 r. do chwili obecnej pracuję na umowę zlecenie na Wydziale Prawa Wyższej Szkoły Ekonomii, Prawa i Nauk Medycznych im. prof. E. Lipińskiego w Kielcach.

3. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 ze zm.):

Jako podstawowe osiągnięcie naukowe, w rozumieniu art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 ze zm.), stanowiące podstawę do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego nauk prawnych, przedstawiam monografię nt. „**Sprzeciw i *quasi-sprzeciw* w procesie karnym**”.

Sprzeciw i *quasi-sprzeciw* są środkami zaskarżenia, które zakorzeniły się w procesie karnym. Pierwszy termin jest określeniem normatywnym, drugi nazwany przez doktrynę, od wielu lat występuje w literaturze procesowej. W doktrynie, jak dotąd nie poświęcono monografii tym specyficznym instytucjom procesowym.

Sprzeciw w perspektywie dotychczasowych regulacji, był środkiem zaskarżenia od wyroków nakazowych (do 2003 r. nakazów karnych), do chwili wejścia w życie noweli z 27 września 2013 r., w ograniczonym zakresie przysługiwał również od wyroków zaocznych. Od 1 lipca 2015 r. stanowi jedyny środek zaskarżenia od wyroku nakazowego i decyzji referendarza sądowego.

Quasi-sprzeciwy, są środkami zaskarżenia bardzo zbliżonymi do sprzeciwów, ale nie posiadają wszystkich ich cech. Charakterystyczne jest również to, że występują w różnych częściach Kodeksu postępowania karnego. W doktrynie nie wypracowano wspólnej koncepcji, polegającej na przypisaniu określonych instytucji do grupy *quasi-sprzeciwów*. Prawo do skorzystania ze sprzeciwu lub *quasi-sprzeciwu*, należy uznać za równie ważne jak uprawnienie do wniesienia środka odwoławczego. Orzekanie oraz podejmowanie innych decyzji procesowych jest zjawiskiem złożonym, którego konsekwencją mogą być błędy lub nietrafne decyzje organów procesowych. Wydawać by się mogło, że problematyka sprzeciwów i *quasi-sprzeciwów* nie nastręcza wielu problemów interpretacyjnych. Tymczasem dokładne i wieloaspektowe badanie tych instytucji prowadzi do zupełnie innych wniosków.

Obszerna nowelizacja przepisów Kodeksu postępowania karnego, która została uchwalona w trakcie przygotowywania monografii, uchyla przepisy o wyroku zaocznym i sprzeciwie. Mając świadomość, że przepisy te od 1 lipca 2015 r. są częścią historii polskiego procesu karnego, przyjęto czas przeszły rozważań oraz podjęto próbę oceny likwidacji instytucji. Autor uważa, że postępowanie uproszczone powinno pozostać w polskim procesie karnym, ewentualnie przepisy o wyrokowaniu zaocznym i sprzeciwie należy umieścić w rozdziale 40. Postulując przywrócenie wyrokowania zaocznego i sprzeciwu, zwrócono uwagę na wadliwość historycznych już regulacji oraz sformułowano kilka wniosków *de lege ferenda*, które w razie przywrócenia tej instytucji, stworzą dodatkowe gwarancje w postępowaniu po wniesieniu środka zaskarżenia.

Celem pracy jest uporządkowanie i zinterpretowanie fundamentalnych zagadnień, które wiążą się z prawem do zaskarżenia sprzeciwem lub *quasi-sprzeciwem*.

Sprzeciwy i *quasi-sprzeciwy*, przedstawione na tle systemu środków zaskarżenia w procesie karnym, stanowią wyraz odmienności mechanizmu zaskarżenia decyzji procesowych. Mając na uwadze dotychczasowe modele zaskarżenia w procesie karnym, nie sposób mówić o jednym, stabilnym i wzorcowym modelu, z którego wywodzą się różne środki zaskarżenia w procesie karnym. Inne procedury (cywilna, sądownoadministracyjna) zawierają również nietypowe środki zaskarżenia, często dalekie od wiodącej konstrukcji procesowej.

Sprzeciw od wyroku nakazowego ma natychmiastowy skutek kasatoryjny, zaś samo zaskarżenie nie jest poparte zarzutami, które w przypadku np. środków odwoławczych tworzą granice zaskarżenia. Ta unikalna konstrukcja procesowa przyczyniła się do utworzenia odrębnej grupy środków zaskarżenia, którą nazwano – „Sprzeciwy i *quasi-sprzeciwy*”. Ich

cechą wspólną jest brak zgody na decyzję procesową wydaną w trybie szczególnym lub na innym etapie procesu karnego. Już nazwa środka zaskarżenia wskazuje na prosty i zarazem radykalny sposób wzruszenia decyzji procesowej. Odwołując się do różnych innych sprzeciwów, wyrażanych w kontaktach międzyludzkich np. sprzeciw wobec wycinki drzew, sprzeciw wobec wstąpienia córki do zakonu, sprzeciw w związku z zakłócaniem ciszy nocnej, zauważamy pewien prosty mechanizm (reakcję), której podłożem są zachowania, decyzje, plany wywołujące dezaprobatę. Sprzeciw w znaczeniu procesowym stanowi zazwyczaj koniunkcję różnych zdarzeń, z których przebiegiem nie może się zgodzić legitymowany do wniesienia tego środka zaskarżenia.

Rozważania rozpoczęto od prezentacji systemu zaskarżenia w procesie karnym. W doktrynie występują różne klasyfikacje środków zaskarżenia. W każdej z nich sprzeciwy i *quasi-sprzeciwy*, stanowią wyodrębnioną grupę środków zaskarżenia. Przegląd wypowiedzi doktryny pokazuje, że ta problematyka nie cieszy się ich zainteresowaniem. Umieszczenie sprzeciwów i *quasi-sprzeciwów* w systemie środków zaskarżenia, ma fundamentalne znaczenie dla kształtowania i wyodrębnienia tych instytucji.

Jak zauważono w rozdziale drugim monografii, sprzeciw nie należy do środków odwoławczych. Cechy prezentowanego środka zaskarżenia wskazują na „oderwanie się” od modelowych założeń postępowania odwoławczego. Sprzeciw nazwano skargą prostą (maksymalnie zredukowaną), której głównym celem jest negacja zapadłego orzeczenia, formy procedowania i sposobu potraktowania przedmiotu procesu. Dotychczas sprzeciwy występowały w ramach postępowań szczególnych. Nowy sprzeciw od decyzji referendarzy sądowych, podważył służebność tej instytucji wyłącznie w obszarze trybów szczególnych.

Rozważania nie ograniczają się wyłącznie do systemu prawa polskiego. Podjęto próbę analizy tych instytucji w wybranych krajach europejskich. Model niemiecki, najbardziej zbliżony do regulacji polskiej, precyzyjnie ukazuje konsekwencje związane z wniesieniem i zaniechaniem złożenia sprzeciwu od nakazu karnego. Niemiecki StPO, w przeciwieństwie do polskiego ustawodawcy, wprowadził konsekwencje związane z niestawiennictwem oskarżonego w postępowaniu po wniesieniu sprzeciwu od nakazu karnego. W procesie karnym austriackim, zauważalna jest nierozdzielność sprzeciwu z orzekaniem lub rozpoznaniem sprawy pod nieobecność uczestnika procesu. Badany środek zaskarżenia występuje również w czeskim i słowackim procesie karnym. W tych systemach jest on traktowany jako specjalny środek odwoławczy. Charakterystyczne jest również to, że czeski i słowacki k.p.k. wprowadził nietypowy termin na wniesienie sprzeciwu oraz ustanowił osobliwe reguły obliczania terminu do wniesienia sprzeciwu. Zaprezentowano również model

francuski. Obok sprzeciwu (*opposition*), który wiąże się z orzekaniem pod nieobecność, występuje również instytucja *purge de la contumace*, którą doktryna francuska porównuje ze sprzeciwem. Kasatroryjność sprzeciwu (*opposition*) i instytucji *purge de la contumace* wydają się jedyną cechą, której wystąpienie uzasadnia porównywanie jej do sprzeciwu.

Historyczną już problematykę zaskarżenia wyroku zaocznego sprzed 1 lipca 2015 r. należy zaliczyć do kwestii bardziej złożonych. Autor zamyka stan prawny w chwili, gdy sądy ciągle jeszcze procedują w trybie uproszczonym. Negując zasadność likwidacji trybu uproszczonego, wystąpiono z propozycją jego przywrócenia, ewentualnie inkorporowania wyrokowania zaocznego do przepisów o postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Przed 1 lipca 2015 r. ustawodawca legitymował oskarżonego i jego obrońcę do uchylenia się od skutków wyroku zaocznego. Skarżący musiał usprawiedliwić swoją nieobecność na rozprawie (uchylony art. 482 § 1 zd. II k.p.k.), natomiast wyrok tracił moc gdy oskarżony lub jego obrońca stawili się na rozprawę (uchylony art. 482 § 3 k.p.k.). Interesującym rozwiązaniem było prawo do połączenia ze sprzeciwem wniosku o uzasadnienie wyroku na wypadek nieprzyjęcia lub nieuwzględnienia sprzeciwu.

Odrębnym zagadnieniem jest kwestia sprzeciwu od wyroku nakazowego. Jako jedyny środek zaskarżenia wyroku nakazowego, wyraża brak zgody oskarżyciela lub oskarżonego na rozstrzygnięcie o przedmiocie procesu bez udziału stron. Jak wynika jednak z prowadzonych rozważań, problematyka sprzeciwu od wyroku nakazowego wiąże się z trudnościami interpretacyjnymi, szczególnie w zakresie uprawnienia obrońcy do wniesienia sprzeciwu i skutków cofnięcia środka zaskarżenia. Pomimo podzielonego stanowiska w doktrynie, uznano za słuszne postulowanie wprowadzenia zakazu *reformationis in peius* w postępowaniu po wniesieniu sprzeciwu. Proponowane dodanie w art. 506 § 3 k.p.k. zdania drugiego: „Sąd nie może orzec na niekorzyść oskarżonego, który wyłącznie skorzystał z prawa do wniesienia sprzeciwu”, należy odczytywać jako rozwiązanie gwarancyjne, eliminujące wszelkie obawy skarżącego, który może skorzystać jedynie z prawa do zaskarżenia sprzeciwem. Nie wydaje się do końca jasne czy *de lege lata* uprawnienie do wniesienia sprzeciwu przysługuje obrońcy oskarżonego. Wykładnia językowa art. 506 § 1 k.p.k. przesądza o legitymacji oskarżonego i oskarżyciela. Ustanowiony obrońca może się również obawiać, czy wniesieniem sprzeciwu nie pogorszy sytuacji procesowej mocodawcy. Poddano również ocenie problematykę cofnięcia sprzeciwu od wyroku nakazowego. Wiosek *de lege ferenda* dotyczący opóźnienia skutków związanych z utratą mocy wyroku nakazowego, „z chwilą otwarcia przewodu sądowego w postępowaniu po wniesieniu sprzeciwu”, konwaliduje fikcję prawną „odżycia” wyroku nakazowego, na skutek złożenia oświadczenia o cofnięciu sprzeciwu. Od 1 lipca

2015 r., w związku z uchyleniem przepisów o powództwie cywilnym, przestały obowiązywać przepisy art. 503 i 506 § 4 k.p.k., traktujące o częściowej utracie mocy wyroku nakazowego. Zmianę tę należy ocenić pozytywnie, gdyż w praktyce częściowa prawomocność wyroku nakazowego, stanowiła istotny problem praktyczny.

W kolejnych rozważaniach, zaprezentowano instytucję *quasi-sprzeciwu*. Za wspólną cechą sprzeciwów i *quasi-sprzeciwów* uznano uchylenie się od skutków zapadłego orzeczenia (decyzji procesowej) oraz chęć wywołania rozstrzygnięcia korzystniejszego. Mimo kilku wypowiedzi na ten temat w literaturze, istniała konieczność klasyfikacji do tej grupy środków zaskarżenia oraz wyeliminowania z tej grupy czynności procesowych, które trudno nazwać środkami zaskarżenia (wniosek o przywrócenie terminu). Do tej grupy przyporządkowano: odwołanie do składu orzekającego (art. 373 k.p.k.), „sprzeciw” wobec warunkowego umorzenia postępowania karnego (art. 341 § 2 k.p.k.), „sprzeciw” wobec postępowania medacyjnego (art. 23a k.p.k.), „sprzeciw” wobec skazania bez rozprawy (art. 335 k.p.k.), „sprzeciw” wobec dobrowolnego poddania się karze (art. 387 § 2 k.p.k.), „sprzeciw” strony wobec odczytania na rozprawie protokołu przesłuchania (art. 392 § 1 k.p.k.). Zauważono, że środki te wyrażają „sprzeciwienie się” określonej decyzji procesowej, przy czym ustawodawca nie formalizuje trybu zaskarżenia *quasi-sprzeciwem* oraz nie czyni odesłań do przepisów o sprzeciwach lub środkach odwoławczych. Cechą wspólną sprzeciwów i *quasi-sprzeciwów* jest niedewolutywność postępowania po ich skutecznym wniesieniu. Oderwanie od standardowych mechanizmów odwoławczych klasyfikuje *quasi-sprzeciw* w grupie odrębnych środków zaskarżenia. Dostrzeżono również silny związek *quasi-sprzeciwu* z problematyką zgody lub braku zgody uczestnika procesu. Nie wszystkie czynności procesowe, które łączą się ze zgodą uprawnionego, powodują uchylenie się od skutków zapadłej decyzji procesowej. Zatem nie każda negacja decyzji procesowej będzie *quasi-sprzeciwem*.

W ostatniej części pozytywnie oceniono akces referendarza sądowego do polskiego procesu karnego. Od 1 lipca 2015 r. sprzeciw stał się jedynym środkiem zaskarżenia od decyzji referendarzy sądowych. Ustawodawca nie przemyślał konsekwencji procesowych przydania tych samych uprawnień sądowi i referendarzom. Konsekwencją tej regulacji są różne środki zaskarżenia, w zależności od podmiotu, który dokonał czynności procesowej. Skoro istniała potrzeba wyodrębnienia środka zaskarżenia od decyzji referendarzy sądowych, to powiązanie go z środkiem odwoławczym, o zupełnie innym charakterze, należy uznać za pomysł nietrafny. W związku z tym postuluje się inkorporowanie wszystkich przepisów o sprzeciwie od decyzji referendarzy sądowych do rozdziału 11 lub wyodrębnienie rozdziału

50a – „*Sprzeciw od decyzji referendarza sądowego*”. Zgłoszono także potrzebę uzupełnienia katalogu czynności referendarzy o: zawiadomienie sądu rodzinnego w trybie art. 23 k.p.k., sprostowanie oczywistych omyłek pisarskich i rachunkowych (art. 105 § 1 k.p.k.), wydanie postanowienia o zabezpieczeniu (art. 293 § 1 k.p.k.). W przyszłości należałoby podjąć decyzję, czy środkiem zaskarżenia tych decyzji ma być sprzeciw czy może zażalenie, które przysługuje na analogiczne decyzje sądu.

Monografia habilitacyjna porządkuje zagadnienia związane z tą grupą środków zaskarżenia, definiuje i wyjaśnia pojęcia dotyczące sprzeciwów i *quasi*-sprzeciwów. Zaprezentowane instytucje prawa karnego procesowego należy zaliczyć do środków zaskarżenia, ponieważ już sama ich nazwa oraz podstawowy cel – podważenie decyzji procesowej, uzasadniają taką klasyfikację. Jak już wspomniano, cechą wspólną sprzeciwów i *quasi*-sprzeciwów jest niedewolutywność postępowania po ich skutecznym wniesieniu. Zatem w przeciwieństwie do apelacji i zażalenia nie dochodzi do tzw. uruchomienia toku instancji, który znacząco wydłuża okres nieprawomocności decyzji procesowej. Oba środki zaskarżenia istotnie różnią się od środków odwoławczych, z których zdecydowanie częściej korzystają uczestnicy procesu karnego. Kasatoryjność sprzeciwu powoduje konieczność podjęcia czynności procesowych na nowo, w tej samej instancji. Autor postuluje *de lege ferenda* zmianę art. 506 § 3 k.p.k. (s. 71), który obecnie nie przesądza o natychmiastowej utracie mocy wyroku nakazowego. *De lege ferenda* należy wprowadzić zakaz *reformationis in peius* po wniesieniu sprzeciwu od wyroku nakazowego. Pozytywnie oceniono akces referendarza sądowego do postępowania karnego. Niemniej jednak istnieje wiele wątpliwości w zakresie dwutorowości zaskarżenia analogicznych decyzji sądu i referendarzy sądowych, które *de lege ferenda* należałoby usunąć, biorąc pod uwagę zgłoszone propozycje (s.286-298). Dominują rozważania dogmatycznoprawne, oparte na analizie odpowiednich regulacji prawnych, poglądów doktryny i judykatury. Monografia jest pierwszą publikacją książkową, ukazującą tą grupę środków zaskarżenia.

4. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych

- *autorstwo lub współautorstwo odpowiedniego dla danego obszaru: opracowań zbiorowych, katalogu zbiorów, dokumentacji prac badawczych, ekspertyz, utworów i dzieł artystycznych*

Jestem redaktorem oraz współredaktorem 15 recenzowanych opracowań zbiorowych, z czego 14 prezentuje wyniki badań z zakresu prawa sądowego, natomiast jedna pozycja

ukazuje sylwetkę i poglądy Leona Petrażyckiego. Pierwsza książka pod redakcją: „*Gwarancje praw pokrzywdzonego w postępowaniach szczególnych*”, Warszawa 2012, ss. 251 (Wydawnictwo Wolters Kluwer, ISBN 978-83-264-0730-7) zawiera teksty ukazujące sytuację pokrzywdzonego w kodeksowych i pozakodeksowych postępowaniach szczególnych. Zainicjowałem również serię wydawniczą – Współczesne Problemy Wymiaru Sprawiedliwości, w ramach której Autorzy prezentują wyniki badań, związane z tematem przewodnim monografii: „*Współczesne problemy wymiaru sprawiedliwości I*”, (redakcja naukowa D. Gil, A. Jakiela, I. Butryn, K. M. Woźniak, Lublin 2012, (Wydawnictwo KUL, ISBN 978-83-7702-477-5); „*Współczesne problemy wymiaru sprawiedliwości II*”, nt. „*Problemy nowelizacji prawa sądowego*”, Lublin 2013, ss. 252 (Wydawnictwo KUL, ISBN 978-83-7702-627-4); „*Współczesne problemy wymiaru sprawiedliwości III*”, nt. „*Korzenie i ewolucja instytucji prawa sądowego*”, Lublin 2013, ss. 450, (Wydawnictwo KUL, ISBN-978-83-7702-803-2); „*Współczesne problemy wymiaru sprawiedliwości IV*”, nt. „*Prawo sądowe w orzecznictwie TK*”, Lublin 2014, ss. 429, (Wydawnictwo KUL, ISBN 978-83-7702-899-5); „*Współczesne problemy wymiaru sprawiedliwości V*”, nt. „*Sądownictwo polskie wobec dorobku prawa UE*”, Lublin 2015, ss. 442, (Wydawnictwo KUL, ISBN 978-83-8061-119-1). Dwie pozycje, prezentują wyniki badań prawnoporównawczych: „*Szczególne środki zaskarżenia w ujęciu komparatystycznym*”, Lublin 2013, ss. 441, (Wydawnictwo KUL, ISBN 978-83-7702-733-2) i „*Skutki czynności procesowych w świetle standardów europejskich*”, Lublin 2014, ss. 363 (Wydawnictwo KUL, ISBN 978-83-7702-898-8). Kolejne opracowania pod redakcją, poświęcono aktywności uczestników postępowań sądowych: „*Role uczestników postępowań sądowych – wczoraj, dziś i jutro*” Tom I, (redakcja naukowa D. Gil, E. Kruk), Lublin 2015, ss. 295, (Wydawnictwo KUL, ISBN 978-83-8061-117-7); „*Role uczestników postępowań sądowych – wczoraj, dziś i jutro*” Tom II, (redakcja naukowa D. Gil, E. Kruk), Lublin 2015, ss. 284, (Wydawnictwo KUL, ISBN 978-83-8061-118-4). Następnie zainicjowałem badania nad problematyką ostatnich nowelizacji, w kontekście zasad procesowych, czego pokłosiem są redakcje: „*Reformy procesu karnego w świetle jego zasad*”, (redakcja naukowa D. Gil, E. Kruk), Lublin 2016, ss. 312 (Wydawnictwo KUL, ISBN 978-83-8061-261-7); „*Zasady postępowań sądowych w perspektywie ostatnich nowelizacji*”, (redakcja naukowa D. Gil, E. Kruk), Lublin 2016, ss. 248 (Wydawnictwo KUL, ISBN 978-83-8061-260-0). Ostatnio wydane prace pod redakcją, traktują o istotnych zagadnieniach dowodzenia w perspektywie porównawczej: „*Dowód w procesie karnym w perspektywie porównawczej*”, (redakcja naukowa D. Gil), Lublin 2016, ss. 538 (Wydawnictwo KUL, ISBN 978-83-8061-284-6); „*Dowodzenie w postępowaniach*

sądowych w perspektywie porównawczej”, (redakcja naukowa D. Gil), Lublin 2016, ss. 264 (Wydawnictwo KUL, ISBN 978-83-8061-285-3). Ponadto jestem redaktorem naukowym nr 2/2016 Internetowego Przeglądu Prawniczego (UJ) nt. „*Z zagadnień prawa karnego i procesu karnego*”. Ostatnia książka pod redakcją, stanowi pokłosie badań nad dziełami prof. Leona Petrażyckiego, podjętych przez KUL i Uniwersytet Jana Kochanowskiego w Kielcach - „*Prawo i nauka w poglądach Leona Petrażyckiego*” (redakcja naukowa D. Gil, Ł. Piłkuła), Lublin 2013, ss. 197, (Wydawnictwo KUL, ISBN 978-83-7702-724-0).

- autorstwo lub współautorstwo pozostałych publikacji naukowych

Problematyka postępowania z oskarżenia prywatnego

Moje zainteresowania tą tematyką znalazły wyraz w kilku publikacjach naukowych. Po uzyskaniu stopnia doktora opublikowałem prace, które stanowią kontynuację zainteresowań badawczych. Efektem tych badań jest m.in. współautorstwo rozdziału III – F. Prusak (red.), *System Prawa Karnego Procesowego. Tryby szczególne*, Tom XIV (redaktor naczelny P. Hofmański), Warszawa 2015, s. 294-389 (wspólnie z E. Skrętowiczem, 50% wkładu Autora – oświadczenie w załączeniu) [Wydawnictwo Wolters Kluwer, ISBN 978-83-264-8010-2]. Kolejne artykuły poświęciłem przestępstwom prywatnoskargowym: *Odmowa sprostowania - problematyka procesowa (uwagi na kanwie trzech wyroków TK)*, (w:) M. Trybus, T. Wilk (red.), *Przestępstwa rzadko podejmowane przez organy ścigania*, Rzeszów 2013, s. 74-80 (ISBN 978-83-7338-940-3); *Zniesławienie w polskich kodyfikacjach karnych – regulacje historyczne, de lege lata i de lege ferenda*, (w:) M. Lubelski, R. Pawlik, A. Strzelec (red.), *Idee nowelizacji Kodeksu karnego*, Kraków 2014, s. 327-340 (ISBN 978-83-7571-263-6). Prace prezentują kluczowe problemy przestępstw prywatnoskargowych. Odmowa sprostowania, przy braku definicji legalnej sprostowania była trzykrotnie przedmiotem badania przez Trybunał Konstytucyjny. Wyroki zakresowe TK doprowadziły do całkowitej delegalizacji art. 46 ust. 1 i 2 Prawa prasowego. Uważam, że *de lege lata* roszczenie cywilne z art. 39 ust. 1 Prawa prasowego jest wystarczające. Penalizacja odmowy sprostowania, gdy ustawodawca nie definiuje sprostowania i odpowiedzi, nie powinna mieć miejsca w demokratycznym państwie prawnym. Jeśli chodzi o przestępstwo zniesławienia, dostrzeżono potrzebę penalizacji tych zachowań, negatywnie oceniono postulaty depenalizacji zniesławienia oraz ukazano interesujące problemy wykładni przepisów art. 212 i 213 k.k.

Mediacja karna

W tym obszarze opublikowałem kilka prac przed uzyskaniem stopnia doktora. Kontynuacją tych zainteresowań są artykuły: *Problematyka mediacji w kontekście zmian w polskim procesie karnym*, Ius et Administratio 2014, nr 3, s. 3-17; *Role uczestników postępowania karnego a model postępowania mediacyjnego*, (w:) D. Gil, E. Kruk (red.), *Role uczestników postępowań sądowych – wczoraj, dziś i jutro*, Lublin 2015, s. 163 - 176 (ISBN 978-83-8061-117-7). W tym obszarze badawczym ukazano liczne problemy postępowań koncyliacyjnych. Dostrzeżono wiele pozytywnych elementów postępowania mediacyjnego, ale także przedstawiono jego wady, które zniechęcają do sięgania po mediację karną. W ostatnim z wymienionych artykułów, pozytywnie oceniono zmiany przepisów o mediacji karnej, które weszły w życie 1 lipca 2015 r. Efektywne postępowanie mediacyjne upraszcza i przyspiesza sformalizowany proces karny. Beneficjentami skutecznej mediacji są nie tylko pokrzywdzony i oskarżony, ale również wymiar sprawiedliwości.

Ochrona małoletnich w polskim prawie karnym

Kolejnym obszarem moich badań są zagadnienia związane z ochroną małoletnich w polskim procesie karnym. Ich pokłosiem są publikacje: *Rola organów procesowych przy przekroczeniu granic dozwolonego karcenia*, (w:) F. Cieplý (red.), *Prawne aspekty karcenia małoletnich*, Warszawa 2011, s. 109-123 (ISBN 978-83-264-1432-9); *Kontratyp karcenia małoletnich: aspekty materialne i procesowe*, (w:) A. Michalska - Warias, I. Nowikowski, J. Piórkowska - Flieger (red.), *Teoretyczne i praktyczne problemy współczesnego prawa karnego (księga ofiarowana prof. T. Bojarskiemu)*, Lublin 2011, s. 37-55 (ISBN 978-83-7784-000-9) [wspólnie z F. Cieplým – 50% wkładu – oświadczenie w załączeniu]. W przypadku przekroczenia granic kontratypu karcenia małoletnich, powstają istotne problemy procesowe. Rozważania zawierają odpowiedź na kluczowe pytania: Kto ma zawiadomić o popełnieniu przestępstwa? Kto powinien sporządzić prywatny akt oskarżenia? Czy ingerencja w trybie art. 60 k.p.k. jest konieczna? Zwrócono uwagę na rzetelność tych postępowań, unikanie sugestywności i konstytucyjną ochronę małoletnich. Jeden artykuł pt. *Model postępowania w sprawach nieletnich de lege lata i de lege ferenda*, (w:) S. Ćmiel (red.), *Przestępczość nieletnich – teoria i praktyka*, Józefów 2012, s.523-533 (ISBN 978-83-62753-

16-1), zawiera propozycje zmian modelowych w tym postępowaniu. Kolejne prace to: *Czy w sprawach o tzw. przestępstwo pedofilskie można orzekać w trybach szczególnych?*, (w:) K. Wątopek, J. Buwała, *Stop pedofilii*, Kielce 2012, s.81-88 (ISBN 978-83-60056-87-5); *Udział Rzecznika Praw Dziecka w postępowaniu kasacyjnym*, Przegląd Prawno-Ekonomiczny nr 23(2/2013), s. 49-57; *Wpływ zeznań małoletniego na trafną reakcję karną*, (w:) J. Buwała, K. Wątopek (red.), *Krzywdzenie dziecka – Zapobieganie przemocy*, Kielce 2013, s. 149-166 (ISBN 978-83-6124063-1); *Tryb przesłuchania małoletniego w postępowaniu karnym po nowelizacji z czerwca 2013 r.*, (w:) R. Sztymmler, J. Kasprzak, J. Krzywkowska (red.), *Dowodzenie w procesach karnych*, Olsztyn 2014, s. 105-117 (ISBN 978-83-62383-47-4). Przedmiotowe rozważania mają na celu ukazanie problemów związanych z przesłuchaniem małoletnich w procesie karnym. Pozytywnie oceniono zmiany, które weszły w życie 27 stycznia 2014 r. *De lege ferenda* postuluję wprowadzenie obowiązku przesłuchania każdego małoletniego na posiedzeniu, niezależnie od charakteru przestępstwa.

Sprzeciw. Problematyka zaskarżenia decyzji procesowych

Monografia habilitacyjna była poprzedzona kilkoma opracowaniami dotyczącymi sprzeciwów i innych zagadnień związanych z zaskarżeniem decyzji procesowych. Należy tu wymienić publikacje: *Prawo do wniesienia sprzeciwu we współczesnym polskim procesie karnym (zagadnienia wybrane)*, (w:) P. Ruczkowski (red.), *Współczesne problemy wymiaru sprawiedliwości*, Kielce 2011, s. 107-116 (ISBN 978-83-60056-74-5); *Zmiany modelowe w zakresie zaskarżenia orzeczeń w procesie karnym (uwagi dotyczące projektu Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Karnego)*, (w:) R. Frey (red.), *Przemiany prawa publicznego i prywatnego na początku XXI wieku*, Kielce 2012, s. 113-124 (ISBN 978-83-60056-88-2); *Sprzeciw a konstytucyjna zasada kontroli orzeczeń*, (w:) A. Świątłowski (red.), *Proces karny a Konstytucja RP*, Kraków 2013, s. 287-298 (ISBN 978-83-63896-09-6), *Sprzeciw od wyroku zaocznego – zagadnienia wybrane*, (w:) D. Gil (red.), *Skutki czynności procesowych w świetle standardów europejskich*, Lublin 2014, s. 218-232 (ISBN 978-83-7702-898-8); *Prawa uczestników procesu karnego w związku z zaskarżeniem decyzji procesowych bez uruchomienia toku instancji*, (w:) J. Krzywkowska, R. Sztymmler (red.), *Problemy z sądową ochroną praw człowieka*, Tom II, Olsztyn 2012, s. 213-220 (ISBN 978-83-62383-15-3). Jestem także autorem publikacji w języku niemieckim – *Einsprüche im polnischen und deutschen Strafprozess (Sprzeciw w polskim i niemieckim procesie karnym)*, Przegląd Prawno-Ekonomiczny nr 33 (4/2015), s. 6-19. Przedmiotowe rozważania mają na celu

ukazanie sprzeciwu jako szczególnego środka zaskarżenia w procesie karnym. Staralem się przedstawić wybrane problemy tych środków zaskarżenia, przez pryzmat gwarancji uczestników procesu.

Wybrane problemy postępowań szczególnych

Trzonem moich badań naukowych są zagadnienia związane z postępowaniami szczególnymi w polskim procesie karnym. Oprócz wskazanych uprzednio pozycji, poświęciłem tej problematyce kilka prac: *Pokrzywdzony w postępowaniu nakazowym (uwagi de lege lata i de lege ferenda)*, (w:) D. Gil (red.), *Gwarancje praw pokrzywdzonego w postępowaniach szczególnych*, Warszawa 2012, s. 79-86 (ISBN 978-83-264-0730-7); *Orzekanie środka karnego zakazu wstępu na imprezę masową w postępowaniu nakazowym*, (w:) M. Kopeć (red.), *Prawnokarna ochrona imprez sportowych w związku z EURO 2012*, Lublin 2012, s. 207-213 (ISBN 978-83-7702-656-4); *Stosowanie trybów szczególnych w sprawach o przestępstwa przeciwko prawom osób wykonujących pracę zarobkową - czy to w ogóle możliwe?*, Biuletyn Koła Naukowego Prawa Pracy, z. 7/2013, s. 147-162 (ISBN 978-83-9322925-4-7); *Kluczowe problemy pociągnięcia do odpowiedzialności za zgodą sprawcy w postępowaniu karnym skarbowym*, Przegląd Prawa Publicznego 2014, nr 9, s. 76-85; *Opozycja wobec postępowania mandatowego*, Przegląd Prawo-Ekonomiczny nr 31 (2/2015), s. 25-36. Odformalizowanie procesu nie może prowadzić do ograniczenia prawdy materialnej w procesie. Nie w każdej sytuacji jest możliwe sięganie po tryb szczególny. Rzetelny proces karny i trafna reakcja karna to fundamentalne cele każdego postępowania karnego. Staralem się wykazać, że nie zawsze tryb szczególny stanowi klucz do osiągnięcia tych celów. W artykule – *Kluczowe problemy pociągnięcia do odpowiedzialności za zgodą sprawcy w postępowaniu karnym skarbowym*, opowiadałam się za uchyleniem przepisu 22 § 1 pkt 2 k.k.s., traktującym tę instytucję jako środek karny. Uważam, że ma ona wyłącznie charakter procesowy. Wskazuję również na inne problemy, związane z jej stosowaniem.

Postępowanie dyscyplinarne. Etyka funkcjonariuszy publicznych

Pewną uwagę poświęciłem również wybranym problemom postępowań dyscyplinarnych. Przedstawiłem je w artykułach: *Prawo do sądu karnego a inne postępowania represyjne (zagadnienia wybrane)*, (w:) B. Wróblewski, P. Józwiak, K. Opaliński (red.), *Zbieg odpowiedzialności dyscyplinarnej z innego rodzaju odpowiedzialnością o charakterze represyjnym w służbach mundurowych*, Piła 2014, s. 35-48

(ISBN 978-83-88360-73-2); *Odpowiedzialność dyscyplinarna w Służbie Więziennej - zagadnienia wybrane*, (w:) P. Józwiak, K. Opaliński (red.), *Węzłowe problemy prawa dyscyplinarnego w służbach mundurowych*, Piła 2012, s. 84-88 (ISBN 978-83-88360-60-2). Dwa artykuły ukazują zagadnienia związane z etyką wykonywania zawodu: *Etyka funkcjonariusza Służby Więziennej. Czy właściwa postawa funkcjonariusza może oddziaływać programowo na skazanego?*, (w:) P. Józwiak, K. Opaliński (red.), *Zasady etyki zawodowej w służbach mundurowych*, Piła 2013, s. 44-50 (ISBN- 978-83-88360-67-1), *Uwagi o pozycji i etyce prokuratora w strukturze organów ochrony prawnej*, *Ius et Administratio* 2014, nr 2, s. 3-13. Wskazane publikacje są głosem w dyskusji o modelu postępowań dyscyplinarnych oraz regułach etycznych wykonywania niektórych zawodów. Dokonano wieloaspektowej oceny postępowania dyscyplinarnego w Służbie Więziennej i sformułowano wnioski *de lege ferenda*. W artykule poświęconym etyce prokuratorskiej, poczyniono uwagi związane ze „Zbiorem zasad etyki zawodowej prokuratorów” z 2002 i 2012 r. Stwierdzono, że etos prokuratora – strażnika praworządności i rzecznika interesu społecznego, zależy w dużej mierze od niego samego. Właściwe korzystanie z praw i obowiązków ustawowych, bezspornie wpływa na etyczny wizerunek prokuratora.

Wybrane instytucje procesowe w perspektywie ostatnich nowelizacji Kodeksu postępowania karnego

W latach 2013-2016 polski proces karny był naznaczony zbyt częstymi nowelizacjami. Również w moim dorobku znalazły się publikacje, traktujące o wybranych problemach ostatnich reform: *Z problematyki zbyt częstych nowelizacji Kodeksu postępowania karnego. W poszukiwaniu ratio ostatnich zmian w polskim procesie karnym*, *Internetowy Przegląd Prawniczy TBSP UJ* 2016, nr 2 s. 5-19; *Skazanie bez rozprawy w pespektywie uchwalonych i projektowanych zmian w procesie karnym*, *Studia Iuridica Lublinensia* 2016, nr 2, vol. XXV, s. 71-96; *Efektywność postępowania dowodowego w procesie karnym w perspektywie ostatnich nowelizacji*, (w:) Ł. J. Pikuła, H. Kaczmarczyk (red.), *Granice efektywności prawa. Sposoby osiągania efektywności w prawie*, Tom I, Toruń 2016, s. 39-58, ISBN 978-83-8019-617-9; *W kierunku kontradiktoryjności procesu karnego – kilka uwag na temat „chwilowego” przemodelowania postępowania przed sądem pierwszej instancji*, (w:) D. Gil, E. Kruk (red.), *Reformy procesu karnego w świetle jego zasad*, Lublin 2016, ISBN 978-83-8061-261-7, s. 172-187; *Prawo do obrony w świetle ostatnich nowelizacji Kodeksu postępowania karnego – zagadnienia wybrane*, *Ius Novum* 2016, nr 4, s. 120-132; *Skarga na*

wyrok sądu odwoławczego jako nowy nadzwyczajny środek zaskarżenia w procesie karnym, *Ius et Administratio* 2016, nr 3, s. 81-95. Przywołane artykuły naukowe wpisują się w ogólnopolską dyskusję o modelu i przyszłości polskiego procesu karnego. Oprócz uwag krytycznych, dotyczących zbyt częstych nowelizacji lub inkorporowania zbędnych instytucji procesowych (skarga na wyrok sądu odwoławczego), wskazane prace ukazują również pozytywne aspekty nowelizacji, jak chociażby zwiększenie uprawnień pokrzywdzonych w ramach tzw. porozumień procesowych.

Inne publikacje

W moim dorobku naukowym znajdują się również prace nie związane ze wskazanymi obszarami badawczymi. Dwa artykuły poświęciłem wybitnym uczonym, których dorobek i zasługi do dziś budzą uznanie prawników: *Profesor Marian Cieślak - analiza dorobku i myśli wielkiego uczonego*, (w:) A. Lis (red.), *Prawo w Europie Średniowiecznej i Nowożytnej*, Lublin 2012, s. 97-104 (ISBN 978-83-7702-418-8); *Prawo karne w ujęciu L. Petrażyckiego (polemika z F. Lisztem)*, *Przegląd Prawno-Ekonomiczny*, nr 27 (2/2014), s. 46-54. Prawo powinno nadążać za rozwojem techniki oraz dostosowywać instytucje prawne do możliwości, które niesie z sobą postęp techniczny. Temu zagadnieniu poświęciłem artykuł: *Nowe rozwiązania techniczne w obszarze prawa karnego (uwagi de lege lata i de lege ferenda)* (w:) R.M. Czarny, K. Spryszak (red.), *Państwo i prawo wobec współczesnych wyzwań*, Tom IV, Toruń 2012, s. 271-280 (ISBN 978-83-7780-466-7). Jeden artykuł poświęciłem zatrzymaniu, ukazując problemy konstytucyjne tego środka przymusu: *Zatrzymanie podejrzanego w polskim procesie karnym a zgodność z Konstytucją RP*, (w:) P. Kardas, T. Sroka, W. Wróbel (red.), *Państwo prawa i prawo karne. Księga jubileuszowa prof. A. Zolla (Tom II)*, Warszawa 2012, s.1757-1766 (wspólnie z E. Skrętowiczem – 50 % wkładu – oświadczenie w załączeniu) [ISBN 978-83-264-3923-0]. Pośród badanych zagadnień procesowych, znalazła się również problematyka wyłączenia sędziego. Jeden jej aspekt przedstawiłem w pracy: *Wyłączenie sędziego związanego uprzednio wydanym orzeczeniem w procesie karnym*, (w:) M. Dębiński, R. Pelewicz, T. Rakoczy (red.), *Dyskrecjonalna władza sędziego. Zagadnienia teorii i praktyki*, Tarnobrzeg 2012, s. 45-54 (ISBN 978-83-925182-4-2). Jeden artykuł poświęciłem zagadnieniu prawa ubogich w procesie karnym, zwracając uwagę na problemy wykładni i stosowania tej instytucji: *Prawo ubogich w procesie karnym – ochrona praw człowieka czy kombinacje ukrywających dochody? (uwagi de lege ferenda dotyczące weryfikacji niemożności pokrycia kosztów procesu)*, (w:) M. Pietrzak (red.), *Pomoc prawna z*

urzędu a prawo do sądu, Warszawa 2012, s. 43-48 (ISBN 978-83-915643-1-8). Jeden artykuł sygnalizuje problem postępowania mandatowego: „*Sprzeciw*” w *postępowaniu mandatowym prowadzonym przez straż gminną a konstytucyjne prawo do sądu*, (w:) A. Mezglewski (red.), *Straż gminna jako organ kontroli ruchu drogowego*, Lublin 2014, s. 89-102 (ISBN 978-83-7702-881-0). Opublikowałem również artykuł nt. *Odpowiedzialność za znęcanie nad członkiem rodziny – wybrane problemy związane z ochroną prawną*, (w:) A. Witkowska-Paleń (red.), *Przemoc w rodzinie. Pomoc, interwencja, wsparcie społeczne*, Tychy 2016, s. 64-83 (ISBN 978-83-89701-28-2).

Glosy, recenzje książek, sprawozdania

Jestem autorem trzech glos: *Glosy do uchwały SN z 23 września 2008 (I KZP 19/08)*, Prokuratura i Prawo nr 2010, nr 11, s. 163-168; *Glosy do wyroku SN z 26 kwietnia 2016, IV KK 114/16*, Internetowy Przegląd Prawniczy TBSP UJ 2016, nr 5, s. 82-89, *Glosy do wyroku SN z 28 kwietnia 2016 r., II KK 294/15*, *Przegląd Prawno-Ekonomiczny*, nr 35, s. 184-191.

Opublikowałem dwie recenzje książek: Ewa Kruk, *Skarga oskarżycielska jako przejaw realizacji prawa do oskarżenia uprawnionego oskarżyciela w polskim procesie karnym*, Lublin 2016, Wydawnictwo UMCS, ss. 411, Internetowy Przegląd Prawniczy TBSP UJ 2016, nr 2, s. 221-225; Anna Kalisz, *Mediacja jako forma dialogu w stosowaniu prawa*, Warszawa 2016 (Wydawnictwo Difin) ss.239, FONS - Biuletyn Informacyjno-Naukowy Stowarzyszenia Badań nad Źródłami i Funkcjami Prawa „Fontes” 2016, nr 3-4, s. 47-50.

W dorobku znalazły się również dwa sprawozdania z konferencji, których byłem organizatorem: Sprawozdanie z Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej – „Zasady postępowania sądowych w świetle ostatnich nowelizacji” – Sandomierz, 25 kwietnia 2016 r., *Przegląd Prawno –Ekonomiczny*, nr 36, s. 265-269; Sprawozdanie z Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej z cyklu Współczesne Problemy Wymiaru Sprawiedliwości VI – nt. „*Węzłowe problemy dowodzenia w perspektywie porównawczej*”, Sandomierz 26-27.04.2016 r., *Przegląd Prawno-Ekonomiczny*, nr 35, s. 210-213.

Złożyłem do druku tekst poświęcony zwolnieniu od zapłaty kosztów, zasądzeniu kosztów w sprawach z oskarżenia prywatnego i przedawnieniu kosztów, który będzie opublikowany w „Systemie Prawa Karnego Procesowego” Tom XVIII, pod red. M. Klejnowskiej, (32 strony tekstu) [zaświadczenie o przyjęciu tekstu – w załączeniu]

Publikacje przed i w związku z uzyskaniem stopnia doktora

W pierwszej kolejności wskazuję monografię – *Postępowanie w sprawach z oskarżenia prywatnego w polskim procesie karnym*, Warszawa 2011, ss. 321 (Wydawnictwo Wolters Kluwer, ISBN 978-83-264-1403-9). Monografia stanowi wydanie rozprawy doktorskiej, poszerzone i uaktualnione. Wydana po uzyskaniu stopnia naukowego doktora. Celem tych rozważań było ukazanie odmienności przebiegu postępowania z oskarżenia prywatnego w polskim procesie karnym. Oskarżenie prywatne znalazło się już w pierwszych polskich kodyfikacjach karnych i w historii prawa karnego procesowego można zaobserwować istotne różnice w ujęciu normatywnym i wykładni trybu prywatnoskargowego. Potrzeba zaktualizowania problematyki oskarżenia prywatnego, stała się niewątpliwie głównym celem opracowania i pogłębienia zagadnień związanych z tym trybem. Książka składa się z jedenastu rozdziałów. Pierwszy poświęcono genezie postępowania z oskarżenia prywatnego. Rozwiązania historyczne, a w szczególności ustawa z 2 grudnia 1960 r. o sprawach z oskarżenia prywatnego, pozwalają lepiej zrozumieć obecną konstrukcję procesową. Kolejny rozdział ukazuje model oraz przesłanki trybu prywatnoskargowego. Rozdział III poświęcono w całości przestępstwom ściganym z oskarżenia prywatnego. Poddano analizie przestępstwa obecnie ścigane w tym trybie, ongiś ścigane z oskarżenia prywatnego oraz *de lege ferenda* zaproponowano poszerzenie katalogu przestępstw prywatnoskargowych. Czwarty rozdział prezentuje strony i uczestników postępowania. Kolejny został poświęcony ingerencji prokuratora w tryb prywatnoskargowy. Na nowo zinterpretowano przesłankę „interesu społecznego”, która to warunkuje wszczęcie lub przystąpienie do postępowania prokuratora. W odrębnym rozdziale omówiono czynności Policji w postępowaniu prywatnoskargowym. Rozdział siódmy poświęcono skardze wzajemnej, która dotąd nie występowała w tym postępowaniu. W kolejnej części porównano posiedzenie pojednawcze i mediację. Zwrócono uwagę na wadliwość niektórych rozwiązań i zaproponowano wnioski *de lege ferenda*. Rozdział dziewiąty w całości poświęcono rozprawie w sprawach z oskarżenia prywatnego. W kolejnym rozdziale poddano analizie domniemania prawne, których obowiązywanie uwypukla odmiennność tego trybu. Ostatni rozdział poświęcono kosztom postępowania.

Artykuły opublikowane przed uzyskaniem stopnia doktora:

Kilka uwag o postępowaniu z oskarżenia prywatnego (Przegląd Prawno-Ekonomiczny nr 5(4)/2008), s. 59-65;

Domniemania w postępowaniu prywatnoscargowym (Prokuratura i Prawo 2010, nr 10), s. 40-46;

Posiedzenie pojednawcze a mediacja w sprawach z oskarżenia prywatnego (Palestra 2010, nr 7-8), s. 77-87;

Posiedzenie pojednawcze w postępowaniu z oskarżenia prywatnego (Przegląd Prawno-Ekonomiczny nr 6(1)/2009), s. 64-72;

Polubowne rozwiązania w postępowaniu prywatnoscargowym, (w:) S. Krajewski (red.), *Kalejdoskop Naukowy 2*, Lublin 2009, s. 45-64 (ISBN 978-83-660617-11-3);

Normatywne i psychologiczne aspekty mediacji w postępowaniu prywatnoscargowym, (w:) D. Karbarz, A. Gretkowski (red.), *Mediacja w teorii i praktyce*, Stalowa Wola 2009, s. 145-154 (ISBN 978-83-86916-62-1);

Potrzeba istnienia postępowań szczególnych w Kodeksie postępowania karnego, (w:) M. Grochowski, J. Kostrubiec, E. Streit (red.), *Współczesne przemiany państwa i prawa w krajach Europy Środkowo-Wschodniej*, Lublin 2009, s. 144-153 (978-83-929677-0-5);

Opublikowałem dwa sprawozdania z konferencji i seminarium naukowego: sprawozdanie z konferencji – „Reguły kolizyjne w prawie karnym międzynarodowym w perspektywie wykonania Europejskiego Nakazu Aresztowania, Uniwersytet Jagielloński, 15 maja 2009 r.”, Przegląd Prawno-Ekonomiczny nr 7 (2/2009), s. 130-134; *Sprawozdanie z Lubelskiego Seminarium Karnistycznego „Bigamia”*, Przegląd Prawno-Ekonomiczny nr 8 (3/2009), s. 101-103 (wspólnie z M. Kopciem).

5. Udział w międzynarodowych lub krajowych konferencjach naukowych lub udział w komitetach organizacyjnych tych konferencji.

Uczestniczyłem w 82 konferencjach i seminariach naukowych. Dziewięć z nich miało charakter międzynarodowy, 57 ogólnopolski (krajowy), natomiast 16 lokalny

(środowiskowy). Szczegółowym wykaz, stanowi załącznik do przedmiotowego wniosku. Przed uzyskaniem stopnia naukowego doktora uczestniczyłem w 10 konferencjach naukowych.

Zorganizowałem i uczestniczyłem w komitetach organizacyjnych osiemnastu konferencji naukowych:

1. Ogólnopolska Konferencja Naukowa *"Model postępowań szczególnych a gwarancje pokrzywdzonego w polskim procesie karnym"* – 14 marca 2011 r. - Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Gospodarce KUL w Stalowej Woli;
2. Ogólnopolska Konferencja Naukowa *"Współczesne Problemy Wymiaru Sprawiedliwości"* - 18-19.04.2011 r. - Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Gospodarce KUL w Stalowej Woli;
3. Ogólnopolska Konferencja Naukowa *"Prawo i nauka w poglądach Leona Petrażyckiego"* – 24.10.2011 r. - Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Gospodarce KUL w Stalowej Woli (wspólnie z Uniwersytetem Jana Kochanowskiego w Kielcach);
4. Ogólnopolska Konferencja Naukowa *"Aktualne problemy dziedziczenia w świetle nowelizacji Kodeksu cywilnego"* - Stalowa Wola 21.02.2012 r. - Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Gospodarce KUL w Stalowej Woli;
5. Ogólnopolska Konferencja Naukowa *"Prawnokarna ochrona imprez sportowych w związku z EURO 2012"* - Stalowa Wola 16.04.2012 r., - Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Gospodarce KUL w Stalowej Woli (wspólnie z mgr Mirosławem Kopciem);
6. Ogólnopolska Konferencja Naukowa *"Współczesne Problemy Wymiaru Sprawiedliwości II"* nt. „*Problemy nowelizacji prawa sądowego*” - Stalowa Wola, 28-29.05.2012 r., - Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Gospodarce KUL w Stalowej Woli;
7. Ogólnopolska Konferencja Naukowa „*Mediacja jako alternatywa postępowania sądowego*”, Stalowa Wola 27.11.2012 r. - Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Gospodarce KUL w Stalowej Woli;
8. Projekt naukowy i warsztaty „*Retoryka filarem zawodów prawniczych*” – 25-26.02.2013 r. - Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Gospodarce KUL w Stalowej Woli;

9. Ogólnopolska Konferencja Naukowa „*Szczególne środki zaskarżenia w ujęciu komparatystycznym*” – 11.03.2013 r. - Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Gospodarce KUL w Stalowej Woli;
10. Ogólnopolska Konferencja Naukowa „*Własność intelektualna w sieci*” – Stalowa Wola 18.03.2013 r. - Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Gospodarce KUL w Stalowej Woli;
11. Ogólnopolska Konferencja Naukowa „*Współczesne Problemy Wymiaru Sprawiedliwości III*” nt. „*Korzenie i ewolucja instytucji prawa sądowego*” – 23 - 24.04.2013 r. – Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Gospodarce KUL w Stalowej Woli;
12. Ogólnopolska Konferencja Naukowa „*Obrót powszechny i gospodarczy problemy prawne i rynkowe*” – Kielce, 3.10.2013 r. – Wydział Prawa Wyższej Szkoły Ekonomii i Prawa im. prof. Edwarda Lipińskiego w Kielcach (odpowiedzialny za organizację części karnej; organizator mgr Iwona Ramus);
13. Ogólnopolska Konferencja Naukowa „*Skutki czynności procesowych w świetle standardów europejskich*” – Sandomierz, 7.04.2014 r. – Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Gospodarce KUL w Stalowej Woli;
14. Ogólnopolska Konferencja Naukowa „*Prawo sądowe w orzecznictwie TK*” – seria: „*Współczesne Problemy Wymiaru Sprawiedliwości IV*” – Stalowa Wola, 22-23.04.2014 r. – Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Gospodarce KUL w Stalowej Woli;
15. Ogólnopolska Konferencja Naukowa „*Role uczestników postępowań sądowych – wczoraj, dziś i jutro*”, Sandomierz, 13.04.2015 r., - Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Społeczeństwie KUL w Stalowej Woli;
16. Ogólnopolska Konferencja Naukowa „*Sądownictwo polskie wobec dorobku prawa UE*” – seria: „*Współczesne Problemy Wymiaru Sprawiedliwości V*” – Sandomierz, 21-22.04.2015 r. - Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Społeczeństwie KUL w Stalowej Woli;
17. Ogólnopolska Konferencja Naukowa „*Zasady postępowań sądowych w świetle ostatnich nowelizacji*”, Sandomierz, 25. 04. 2016 r. - Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Społeczeństwie KUL w Stalowej Woli;
18. Ogólnopolska Konferencja Naukowa „*Węzłowe problemy dowodzenia w perspektywie porównawczej*” – seria: „*Współczesne Problemy Wymiaru Sprawiedliwości VI*”,

Sandomierz, 26 i 27.04.2016 r. – Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Społeczeństwie KUL w Stalowej Woli.

Obecnie zainicjowałem dwie konferencje naukowe:

1. „*W kierunku odformalizowania postępowania sądowego. Perspektywy a rzeczywistość*”, Sandomierz, 24.04.2017 r. afiliacja - Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Społeczeństwie KUL w Stalowej Woli;
2. „*Problemy kontroli decyzji procesowych*” - seria: „*Współczesne Problemy Wymiaru Sprawiedliwości VII*”, Sandomierz, 25 i 26.04.2017 r. – afiliacja - Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Społeczeństwie KUL w Stalowej Woli.

Przed uzyskaniem stopnia naukowego doktora organizowałem i współorganizowałem konferencje naukowe:

1. Ogólnopolska Konferencja Naukowa "*Kontratyp karcenia małoletnich*" – 15 marca 2010 r. – Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Gospodarce KUL w Stalowej Woli (wspólnie z dr Filipem Cieplym);
2. Ogólnopolska Konferencja Naukowa „*Dobra osobiste w systemie prawa polskiego*” – 8 kwietnia 2010 r. - Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Gospodarce KUL w Stalowej Woli.

6. Kierowanie międzynarodowymi lub krajowymi projektami badawczymi lub udział w takich projektach:

Udział w projekcie „Prawa człowieka w kontekście sytuacji uchodźców w Europie” (PL-SK 2007-2013 – zaświadczenie P/Pio.122-62/2013).

7. Członkostwo w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych

Jestem członkiem zwyczajnym: Towarzystwa Naukowego Prawa Karnego, Towarzystwa Naukowego Sandomierskiego, Kieleckiego Towarzystwa Naukowego, Polskiego Towarzystwa Penitencjarnego, Stowarzyszenia Badań nad Źróżłami i Funkcjami Prawa „FONTES”, Radomskiego Towarzystwa Naukowego.

8. Osiągnięcia dydaktyczne i w zakresie popularyzacji nauki

Wykaz prowadzonych zajęć:

Wykłady:

1. postępowanie karne (III rok – prawo stacjonarne jednolite magisterskie oraz jeden semestr na prawie – stacjonarne i niestacjonarne - Wyższa Szkoła Ekonomii, Prawa i Nauk Medycznych im. prof. E. Lipińskiego w Kielcach),
2. prawo karne (II rok - prawo stacjonarne i niestacjonarne jednolite magisterskie – Wyższa Szkoła Ekonomii, Prawa i Nauk Medycznych im. prof. E. Lipińskiego w Kielcach),
3. prawo wykroczeń (wykład fakultatywny III – V rok prawo stacjonarne jednolite magisterskie),
4. prawo karne wykonawcze (IV rok - prawo stacjonarne i niestacjonarne jednolite magisterskie – Wyższa Szkoła Ekonomii, Prawa i Nauk Medycznych im. prof. E. Lipińskiego w Kielcach, WZPiNoG KUL - wykład fakultatywny IV-V rok - prawo stacjonarne jednolite magisterskie),
5. postępowanie mediacyjne i polubowne (wykład kluczowy – IV – V rok - prawo stacjonarne jednolite magisterskie),
6. postępowania szczególne i odrębne w procesie karnym, (wykład kluczowy – III – V rok - prawo stacjonarne jednolite magisterskie),
7. prawo karne skarbowe (III rok - prawo stacjonarne i niestacjonarne jednolite magisterskie – Wyższa Szkoła Ekonomii, Prawa i Nauk Medycznych im. prof. E. Lipińskiego w Kielcach),
8. prawo dowodowe (wykład fakultatywny II rok - prawo stacjonarne i niestacjonarne jednolite magisterskie – Wyższa Szkoła Ekonomii, Prawa i Nauk Medycznych im. prof. E. Lipińskiego w Kielcach),
9. techniki negocjacji i mediacji w administracji (II rok – administracja niestacjonarna I stopnia – Wyższa Szkoła Ekonomii, Prawa i Nauk Medycznych im. prof. E. Lipińskiego w Kielcach),
10. prawo karne i prawo wykroczeń - (III rok – administracja niestacjonarna I stopnia – Wyższa Szkoła Ekonomii, Prawa i Nauk Medycznych im. prof. E. Lipińskiego w Kielcach),

11. ochrona konkurencji i konsumenta – zastępstwo (III rok - prawo stacjonarne i niestacjonarne jednolite magisterskie – Wyższa Szkoła Ekonomii, Prawa i Nauk Medycznych im. prof. E. Lipińskiego w Kielcach),
12. prawo ochrony środowiska – zastępstwo (V rok - prawo stacjonarne i niestacjonarne jednolite magisterskie; I rok administracja niestacjonarne I stopnia – Wyższa Szkoła Ekonomii, Prawa i Nauk Medycznych im. prof. E. Lipińskiego w Kielcach),
13. prawo karne w obszarze administracji publicznej – wykład na studiach podyplomowych w zakresie administracji publicznej.

Ćwiczenia:

1. postępowanie karne (III rok - prawo stacjonarne jednolite magisterskie),
2. prawo karne (II rok - prawo stacjonarne jednolite magisterskie),
3. wstęp do nauki o państwie i prawie (I rok - prawo stacjonarne jednolite magisterskie),
4. retoryka prawnicza i kultura języka – zastępstwo (V rok - prawo stacjonarne jednolite magisterskie),
5. orzecznictwo SN – sprawy karne - (V rok - prawo stacjonarne jednolite magisterskie).

Seminaria:

1. z prawa karnego materialnego (rok akademicki 2011/12 – IV i V rok prawo stacjonarne jednolite magisterskie),
2. z postępowań karnych szczególnych (rok akademicki 2012/13 – IV i V rok prawo stacjonarne jednolite magisterskie),
3. z postępowania karnego (od roku akademickiego 2013/14 do chwili obecnej – IV i V rok prawo stacjonarne jednolite magisterskie),
4. seminarium dyplomowe z zakresu administracji państwowej i samorządowej (rok akademicki 2013/14 – studia podyplomowe z administracji państwowej i samorządowej - Wyższa Szkoła Ekonomii, Prawa i Nauk Medycznych im. prof. E. Lipińskiego w Kielcach).

Kursy:

Prowadziłem kilka edycji kursu przygotowującego studentów prawa do aplikacji – zajęcia z postępowania karnego. Kursy odbywały się w ramach 16 Grupy Lokalnej ELSA Poland w Stalowej Woli oraz w ramach projektu unijnego POKL.04.01.01-00-168/09 – „Specjalność prawo administracji publicznej i gospodarcze, kursy przygotowujące do egzaminu aplikacyjnego oraz doszkalanie kadry naukowej z zakresu specjalizacji języków obcych”.

9. Działalność w zakresie popularyzacji nauki

Organizacja wyjazdów naukowych i spotkań naukowych w różnych instytucjach państwowych, związanych z wymiarem sprawiedliwości i procesem stosowania prawa

Od początku mojej pracy na KUL, podjąłem inicjatywę organizowania wyjazdów naukowych dla studentów prawa. W ramach tych wyjazdów odbywają się spotkania naukowe, które ukazują problemy stosowania prawa, specyfikę danego zawodu oraz zakres kompetencji danej jednostki. Wykaz wyjazdów i spotkań naukowych:

1. Instytut Ekspertyz Sądowych im. Prof. Jana Sehna w Krakowie – 4.03.2009 r.
2. Sąd Najwyższy (Warszawa) – 27.04.2009 r.
3. Sąd Najwyższy (Warszawa) – 25.02.2010 r.
4. Sejm i Kancelaria Prezydenta RP (Warszawa) – 05.03.2010 r.
5. Instytut Ekspertyz Sądowych im. Prof. Jana Sehna w Krakowie – 13.04.2010r.
6. Trybunał Konstytucyjny (Warszawa) – 23.11.2010 r.
7. Zakład Karny w Radomiu i Laboratorium Kryminalistyczne Mazowieckiej Komendy Policji z siedzibą w Radomiu – 13.12.2010 r.

Po uzyskaniu stopnia naukowego doktora:

8. Krajowa Szkoła Sądownictwa i Prokuratury w Krakowie – 24.02.2011 r.
9. Trybunał Konstytucyjny (Warszawa) – 29.03.2012 r.
10. Zakład Karny w Radomiu i Laboratorium Kryminalistyczne Mazowieckiej Komendy Policji z siedzibą w Radomiu – 23.04.2012 r.
11. Sejm RP i Centrum Nauki Kopernik (Warszawa) – 4.12.2012 r.
12. Krajowa Szkoła Sądownictwa i Prokuratury (Kraków) – 13.05.2013 r.

13. Sąd Najwyższy (Warszawa) – 3.12.2013 r.
14. Zakład Medycyny Sądowej UJ w Krakowie (wyjazd połączony ze zwiedzaniem Wawelu i Podziemi Rynku Krakowskiego), - 6.03.2014 r.
15. Sąd Okręgowy w Krakowie, Zakład Karny w Krakowie – N.H. – 6.05.2014 r.
16. Trybunał Konstytucyjny w Warszawie, 18.11.2014 r.
17. Polskie Towarzystwo Kryminalistyczne w Warszawie, 26.03.2015 r.
18. Sąd Najwyższy (Warszawa) 27.10. 2015 r.
19. Zakład Karny w Krakowie – N.H. – 25.11.2015 r.
20. Laboratorium Kryminalistyczne Komendy Wojewódzkiej Policji w Krakowie i Instytut Ekspertyz Sądowych w Krakowie – 5.04.2016 r.
21. Zakład Karny w Opolu Lubelskim (wyjazd połączony ze zwiedzaniem Kazimierza Dolnego) – 11.05.2016 r.
22. Trybunał Konstytucyjny (Warszawa) – 8.11.2016 r.

Od kilku lat organizuję konkursy „Wiedzy o Państwie i Prawie”, popularyzujące wiedzę prawniczą wśród uczniów szkół średnich. Zorganizowałem cztery konkursy: 25.04.2013 r.; 27.03.2014 r.; 24.03.2015 r. i 6.04.2016 r. Ponadto zorganizowałem dwa konkursy dla studentów „Prawo karne bez tajemnic” – 07.05.2015 r. i 12.05.2016 r. We wszystkich konkursach pełniłem również funkcję przewodniczącego Jury. Wydarzenia te miały miejsce na Wydziale Zamiejscowym Prawa i Nauk o Społeczeństwie KUL w Stalowej Woli.

Wygłosiłem osiem prelekcji w ramach programu „Edukacja prawna i obywatelska w Collegium Gostomianum w Sandomierzu” – wykłady i dyskusje popularyzujące nauki prawne wśród uczniów szkół średnich. Obecnie ten sam projekt realizuję wspólnie z dr Filipem Ciepłym w Zespole Szkół im. ks. S. Staszica w Tarnobrzegu (w ramach umowy o współpracy między WZPiNoS KUL w Stalowej Woli a tamtejszą placówką).

Wyszedłem z inicjatywą podpisania umów o współpracy z szkołami średnimi i realizacji projektu „Edukacja prawna” w tych placówkach. Podpisano pięć takich umów, w czterech szkołach jest już realizowany projekt, którego jestem koordynatorem z ramienia WZPiNoS KUL w Stalowej Woli.

Jak już wcześniej odnotowałem, zorganizowałem 18 konferencji naukowych, które cieszą się zainteresowaniem pracowników naukowych, doktorantów, studentów i

praktyków. W ramach opieki nad Kołem Naukowym Studentów Prawa podejmuję różne inicjatywy popularyzujące naukę wśród studentów (spotkania z praktykami, warsztaty przygotowywania pism procesowych, wykłady, seminaria, szkolenia).

10. Opieka naukowa nad studentami

W ramach prowadzonego seminarium magisterskiego wypromowałem 73 magistrów, recenzowałem 28 prac magisterskich. Ponadto byłem promotorem 10 prac dyplomowych na studiach podyplomowych z zakresu administracji państwowej i samorządowej. Wykaz szczegółowy stanowi załącznik do przedmiotowego wniosku.

Przygotowałem 24 recenzje wydawnicze artykułów i innych prac naukowych (głównie studentów i doktorantów):

1. Recenzja artykułu K. Milki nt. *„Nieważność orzeczeń z mocy samego prawa – jej zniesienie w 2003r. i propozycje de lege ferenda”* (2011),
2. Recenzja artykułu M. Świercza nt. *„Problematyka dozoru elektronicznego w związku z występami chuligańskimi na EURO 2012”* (2012),
3. Recenzja artykułu K. Zajac nt. *„Czynnik społeczny w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości w Polsce – przywrócenie instytucji ław przysięgłych”* (2013),
4. Recenzja artykułu A. Ziółkowskiej nt. *„Instytucja Asesora sądowego ex ante i de lege ferenda”* (2013),
5. Recenzja artykułu Ł. Kosiby nt. *„Wznowienie postępowania sądowego – zróżnicowanie i podobieństwa w procedurze cywilnej i karnej”* (2013),
6. Recenzja artykułu A. Sikorskiej nt. *„O konstytucyjności obligatoryjnej zamiany kary grzywny na zastępczą karę aresztu”* (2014),
7. Recenzja artykułu K. Dryki nt. *„Skutki orzekania pod nieobecność stron w postępowaniu nakazowym”* (2014),
8. Recenzja artykułu A i T Dąbrowskich nt. *„Charakter prawny oraz skutki wyroków Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu”* (2014) [wspólnie z prof. E. Skrętowiczem],
9. Recenzja artykułu D. Kaczorkiewicz nt. *„Organy prowadzące postępowanie przygotowawcze w sprawach o przestępstwa przeciwko obrotowi gospodarczemu”* (2014) [wspólnie z prof. E. Skrętowiczem].

Recenzje do Internetowego Przeglądu Prawniczego UJ – bez identyfikacji autora tekstu

10. „*Postęp w nauce prawa karnego*” (2014),
11. „*Umorzenie na podstawie art. 59a k.k. – zła regulacja czy stracona szansa?*” (2016),
12. „*Postępowanie ulaskawieniowe czy jego brak?*”(2016),
13. „*Interpretacja art. 440 k.p.k. w orzecznictwie sądów odwoławczych i Sądu Najwyższego*”(2016),
14. „*Władanie lokalem przez właściciela a obecność osób zajmujących go bez tytułu prawnego. O ochronie lokatorów i mirze domowym w kontekście najmu lokalu*”(2016),
15. „*Nowy zakaz dowodowy z art. 178a k.p.k. – krok w kierunku sprawiedliwości naprawczej*”(2016),
16. „*Konwencyjny i konstytucyjny standard rzetelnego procesu w ramach postępowania typu habeas corpus w świetle uregulowań Kodeksu postępowania karnego*”(2016),
17. „*Glosa do wyroku TK z 22 września 2015 r. (sygn. akt P 37/14)*”(2016),
18. „*Byt wykroczenia w postępowaniu karnym*”(2016),
19. „*Legitymacja skargowa pokrzywdzonego a wznowienie prawomocnie zakończzonego postępowania przygotowawczego*”(2016),
20. „*Reguły in dubio pro reo i in dubio pro duriore w polskim postępowaniu karnym*”(2016),
21. „*Przestępstwo insider trading w polskim systemie prawnym – wybrane aspekty teoretyczne i praktyczne*”(2016),
22. „*Materialnoprawny charakter instytucji przekroczenia granic obrony koniecznej pod wpływem strachu lub wzburzenia i karnoprosesowe konsekwencje jej zastosowania*”(2016),
23. „*Orzekanie kary pozbawienia wolności powyżej ustawowego wymiaru a bezwzględna przyczyna odwoławcza*”(2016),
24. „*Sprawiedliwość naprawcza w Polsce. Szansa na zmianę polityki rozwiązywania konfliktów*”(2016).

Od 2011 r. pełnię funkcję opiekuna naukowego studentów WZPiNoS KUL w Stalowej Woli, przygotowujących wystąpienia konferencyjne z zakresu prawa karnego. Pełniłem funkcję opiekuna merytorycznego drużyny WZPiNoG KUL w ramach Konstytucyjnego Turnieju Sądowego 2013-2014 – 2. edycja, organizowanego przez Stowarzyszenie im. prof. Z. Hołdy.

25. Nagrody i wyróżnienia

Nagroda Rektora KUL – indywidualna III stopnia - 2015 r.

26. Udział w zespołach eksperckich i konkursowych

1. Członek Zespołu Ekspertów KUL,
2. Członek Jury I i II Edycji Międzywydziałowego Konkursu Krasomówczego – Tomaszów Lubelski 30.05.2012 r. i 28.05. 2013 r.,
3. Przewodniczący Jury Konkursu Krasomówczego XVI Grupy Lokalnej ELSA Poland – Stalowa Wola, 4.03. 2015 r.,
4. Przewodniczący Jury Konkursów „Wiedzy o Państwie i Prawie”- I. Stalowa Wola, 25.04.2013 r. ; II. Stalowa Wola, 27.03.2014 r.; III Stalowa Wola, 24.03.2015 r., IV Stalowa Wola, 5.04.2016 r.,
5. Przewodniczący Jury Konkursu „Prawo karne bez tajemnic” – 7.05.2015 r. i 12.05.2016 r.

27. Recenzowanie projektów międzynarodowych lub krajowych oraz publikacji w czasopismach międzynarodowych i krajowych

Recenzent stały Internetowego Przeglądu Prawniczego – czasopisma wydawanego przez Uniwersytet Jagielloński.

Dawid Gil